KDYŽ ČLOVĚK VZPOMÍNÁ.

Píše F. M. Bezanovský.

Radosti jsou naše křídla,
bolesti naše ostruhy
a vzpomínky zlatý most
z Minulosti, po kterém
přejdeme v Budoucnost . . .

Vlak uháněl krajem . . .

Mdlé světlo měsíce polévalo krajinu nejasnou září, hvězdy se míhaly a chvílemi třpytily jako démanty.

Míjeli jsme hory a doly, lesy a planiny, probíhali úvaly, s šíleno rychlostí řítice se k neznámému cíli. Vykláněl jsem chvílemi hlavu k oknu, tiskna rozpálené čelo k chladnému sklu a pozoruje útulné farmy, vroubené živými ploty a obklopené sady a zahradami . . .

Kdesi jsem zahlédl od farmy pískovou cestičku, pěkně vyšlapanou k městečku, vzdálenému jen několik set kroků. A po té cupkalo drobnými krůčky svěží děvčátko, zahalené v teplý šat, neboť, ačkoliv bylo již ku konci dubna, chladno bylo ještě citelné, — Krok její byl pružný jako poskok laňky a ve chvíli, kdy náš vlak proletěl kolem, pozvedlo svých zraků a zahledělo se v jeho osvětlený vnitřek. Byl to pohled skoro ještě dítěte, ale dítěte, které každou chvíli rozkvete v ženu.

Zadíval jsem se udiven svými evropskými zraky, proč že jde tak samo krajinou v noci — po osmé hodině. — Ale v tom již rozhoupal se zvonec parostroje, šerem prošlehla jemná záře městských svítilen a už stanuli jsme v nádraží. Na konci ulice zahlédl jsem ještě vysokou postavu bledého mladíka, který ráznč ubíral se naproti děvčeti z farmy. Jistě na dostaveníčko — šlehlo mi lebí a mozek shledával spojitosti, kterých, možná, ani nebylo.

V tom však jsme se už hnuli a do vozu vpadla z kteréhosi domu zádumčivá melodie, louděná z bílých kláves klavíru. Zahleděl jsem se bezděčně oknem, unavený a zmalátnělý spoustou dojmů, kterých už duše nestačila ani vnímati.

Zornice se mi rozevřely v údivu: tam v pokoji za bílou záclonou seděla u klavíru žena v bílém rouchu a něžné prsty její probíhaly klavesami. Hlavu měla vztyčenu, zrak upřený k výši, jako v extasi. Vedle pak stál muž, opřený levou rukou v boku, hledě jí přes rámě v obličej, bohatou kadeří vroubený . . . Ale trvalo to jen mžik — ten pohled do ráje — snad — manželského štěstí . . .

A zase jsme už letěli pustou krajinou — — —

Duší šly všechny dojmy jako procesí. Jak tam před osmou usedl jsem na vlak N. Y. C., jak nesčetná světla New Yorku — metropole Východu — zatančila večerem nám na poslední pozdrav, pak několik zraků zahledělo se s účastí i bez účasti k nám — až k této chvíli, kdy ujíždíme k severu, ku Kanadě, a v supot vlaku mísí se táhlé vytí psa, tam z farmy, kdesi za lesíkem.

Hlava se nížila, víčka byla čím dále těžšími, dech stával se stejnoměrnějším — až jsem usnul . . .

V mozku, předrážděném dojmy, rodily se sny s takovou rychlostí, s jakou ihned umíraly, takže k ránu probudil jsem se celý nesvůj. V hlavě mi hučelo, zrak rozevíral jsem líně a zdálo se mi, jakoby mi někdo v oční víčka nalil olova.

Až studená voda mne trochu osvěžila. Ale už neměl jsem přece toho zájmu k okolí, jako včera, kdy bych byl nejraději všechno před sebou prohlédl na tisíce mil v před. Seděl jsem netečně a teprve před polednem, kdy vynořilo se nám na levé straně jezírko, soustředil jsem svůj zájem.

Na jezírku pluly dvě loďky. — Jedna u břehu a druhá daleko, daleko v prostředku obzoru, že stávala se už jen bodem.

U jezírka stála na jedné straně vkusná villa, na druhé pozvédal nad nízké smrčí nevysokou vížku vesnický kostelík.

V městečku, kam jsme pak po několika mílích dorazili, uzřel jsem asi tři kostelíky. Náměstí bylo však prázdno. Ba to na pavlanech domků houpali se líně jich obyvatelé v křeslech, doplňujíce si všemožné pohodlí jak v oděvu, tak v způsobech. Pouze dvě že-ny viděl jsem, any svátečně vystrojeny ubíraly se nejspíše do chrámu.

Byla právě neděle — moje první neděle v Americe. Vzpomínal jsem, jak u nás pod starými věkovitými klenbami zvučí velebné chorály, doprovázené hudbou na kruchtě — a jak tam v jedné lavici sedí kdos drahý s azurným zrakem, jako ta světice na protějším okně — a vzpomíná!

A vzpomíná . . .

I já jsem vzpomínal — a chvěl se touhou, kdy a jak poznám tu Novou zemi, tu Novou vlast svou, ten její lid, způsoby a zvyky, jeho život a práci — po čemž jsem tak dychtivě toužil a snil v horečných nocích — — —

Obloha byla pod mrakem a nade vším ležela těžká dusivá předzvěst deště.

Krajina mne už nevábila. Byl bych spal a přece jsem usnouti nemohl. Myšlenky běžely lebí bez cíle a zrak těkal unaven, nemoha najíti, na čem by spočinul. Teprve, když zaslechl jsem z pozadí vozu dětské žvatlání, napjal jsem čivy.

Byla tam matka se dvěma dítkami: hochem asi šestiletým a děvčátkem asi čtyřletým. Žvatlaly roztomile s matkou, jejíž zrak spočíval na nich zálibně. Jak jsem seznal, mluvili švédsky — byli to tedy Švédové.

Nikdy jsem nemiloval švédštinu a taky jsem si z ní zapamatoval jen celé dvě věty: "Oefvertyga er sjelf" a "Två gånger, två goer fyra". Jak vidět, byla to trochu nedostatečná zásoba slov k rozmluvě, třebaže s dítkami. Ale nyní jsem opravdu litoval, že nemohu si s těmi dětmi požvatlati — jako dítě. Aspoň kdybych je mohl pohladiti! Netušil jsem, že v Montrealu budu si moci s nimi i pohráti . . .

Matka jejich byla vysoké postavy s jemnou lící v obrubě záplavy plavých vlasů, s modrým zrakem pod klenutým obočím a hrdým čelem, s jemně vykrojenými ústy a třešňově rudými rty. Nebyla krásKou, — ale byla svěží, půvabnou, s něžným výrazem a klidným i upřímným pohledem, Severanům vlastním.

Když ubírala se do předu našeho vozu pro vodu dítkám, šla vážně a důstojně jako královna — a přece tak nestrojeně!

Její zlato vlasů svítilo jako slunce, když přesmykne se podzimního odpoledne přes ledovce a sběhne do údolí, kde v pustnoucí zahradě tlačí se ku plotu veliké květy jiřin. — chladné a studené — bezmála jako ty ledovce — ale jimž slunce slibuje nové jaro ve svých polibcích.

A záhadná modř její zraků mluvila o tajemných hloubkách zádumčivých fjordů, kdy stříbro luny shlíží se v jich vlnách, kdy těžká vesla čeří jich klidnou hlať a kdy za sladkých šeptů horkých slov ubíhá loďka v dálku — — —

Krajina stávala se nyní živější. Na nádražích čekalo na vlak mnoho lidí, zvědavě prohlížejících si cestující.

Na jedné stanici zajímal mne svérázný farmář, který sem přijel v buggách. Na druhé pozoroval jsem typ "saloonika" a několik mladých hochů, nabízejících chléb a ovoce, z nichž budou jednou jistě výteční 'businessmeni'!

Na kterési stanici, jejíž jméno jsem schválně zapomněl, dal jsem se konečně už i do studování amerických žen, u nás — v Evropě — tolik vychvalovaných a za vzor stavěných.

Bylo to sice jen několik děvčat, z nichž zajímaly mne nejvíce tři přítelkyně, — ale myslím, že důstojně repraesentovaly americké ženstvo. A protože mám zálibu v hádání — ne snad z dlaně, jako stará cikánka, — ale v hádání věku, řeknu, že nejstarší z těch tří děv byla asi osmnáctiletá a ostatním dvěma, ještě v krátkých sukynkách, nešlo snad ani na patnáctý rok. Nicméně ale byly dosti vyspělé a byly si úplně vědomy své — jak bych to jenom řekl — své přednosti, své povýšenosti, svých privilejí — nebo tak nějak.

Seznal jsem tu, že ve zvědavosti a koketování nejsou Američanky pranic za Evropou — ba, měl jsem docela strach, abych nebyl nucen říci, že v tom oboru předčí i Eviny dcery Starého světa.

Všecky byly sice slušně oblečeny, ale přece působily na mne dojmem tak cizím, zvláštním, jako když navlečeme cáry na bidlo a postavíme do zelí.

Snad mi spanilé čtenářky prominou toto přirovnání. Nemohu si pomoci, mám-li býti upřímným. Ostatně, když jsem později probíral se také ženskou otázkou americkou a hledal prameny a informace, uslyšel jsem tolik krásných i méně krásných a některých docela i nekrásných věcí, že jsem až žasnul, po všech těch chvalozpěvech, psaných v Evropě o amerických ženách. Může to býti pravdou? Pochyboval jsem . . . Ujišťovali mne však, že na všecko mohu vzíti jed. A protože k tomu jsem neměl chuti a mezi tím sám jsem se o lecčems přesvědčil, uvěřil jsem . . .

Není všecko zlato, co se leskne leskem zlata.

— — — — — — — —

Projížděli jsme nyní horským úvalem. Po obou stranách na úbočích týčily se lesy, prořídlé jako armáda po tuhé bitvě. Kmeny tu polámány a zpřelámány a ponechány k hnití, aby zub času dokonal, co nemohla neb nechtěla dokončiti brabivá, nikdy neuspokojená ruka lidská.

Tu a tam běžel údolím bublavý potůček. Jinde zase černala se vypálená země po ohni, způsobeném některým vlakem. Ale to je Američanu tak všední a lhostejné jako nám vrabec . . .

Vlak hnal se šílenou rychlostí v před, supaje jako odpoutaný báječný netvor. Najednou jsme se však zastavili a ujížděli zpět. Co to? Uleki jsem se a vyklonil spěšně z okna. Ale už jsem se smál. Průvodčímu spadla čepice a tam v zadu, hle, leží v kalužině. To pro ni — jen pro ni — se vracíme. Inu v Americe!

Vzduch stával se chladnějším. Bylo cítiti, že postupujeme na sever, že blížíme se Kanadě. Netrvalo to dlouho a už rozprostíraly se před námi luhy kanadské, když před tím zřízenci kanadské vlády obsadili vlak.

Za nedlouho přejeli jsme přes řeku Sv. Vavřince. Za chvíli strojvedoucí rozhoupal zvonek a už vjížděli jsme do nádraží. Bylo před jednou hodinou odpolední . .

To byli jsme v Montrealu — v tomže Montrealu, kterýž jsem bezpočtukráte vyhledával v Evropě na mapě. Nu, a teď už jsem byl v něm!

SAMOZVANÝ PROROK.

Píše Dolores-Prusíková.

Kdo jen trochu zná židovské dějiny, ten ví, že každý žid má jemně vyvinutý smysl pro mysticismus. Není místa na př. v Haliči, kde by nebyl nějaký židovský čaroděj v osobě zvlášť ctěného rabína, jenž koná zázraky, předpovídá lidu lepší budoucnost a nezřídka sám v očích lidu stává se Messiášem . . .

Jedním z takových kouzelníků a messiášů byl i žid Jakub Frankiel, narozený v Kocolówce, v ruském Polsku. Jeho otec Lejba byl nájemcem a jezdil s bídnou herkou a zakupoval od polských statkářů mléko, jež pak notně zředěné a trojnásob tak drahé prodával do města . . .

Mladý Frank, místo, aby se držel živnosti otcovy, raději se toulal po špinavých uličkách židovského města ve Varšavě, a živil se chlebem a syrovou cibulí, ale studoval horlivě talmud a byl už v mládí bystrým kabalistou. Otec vyhnal ho na výdělek do světa, nu a mladý, chudý žid nepotřeboval mnoho k svému živobytí.

Proto živil se lehkým obchodováním, zprostředkováním koupí a prodejů, vetešnictvím, obchodováním se živým zbožím, slovem, žil jako všichni souvěrci jeho: kde z čeho koukal výdělek, toho se chápal.

A tak na svých toulkách světem dostal se až do asijského Turecka, kde cídil boty a konal nejtěžší práce u jistého smyrnenského učence — kabalisty. Hoch šipně se otáčel kolem svého mistra a ostřil sluch, jakmile přišla řeč na vědy mystické. Kabalista hnedle postřehl vlohy mladého žídka a proto milerád zasvěcoval svého sluhu a učenníka v hluboké tajnosti svého černokněžnictví.

Netrvalo dlouho, a mladý Frank vědět už tolik, že sám se prohlásil za — Messiáše! Zcela s drzostí, vrozenou jen Semitům, tvrdil, že je seslán na zemi, aby povznesl svůj lid . . . A drzé čelo pomohlo podvodníkovi k slávě u lidu židovského.

Politikou nového messiáše bylo, assimilovati židy do té míry ostatnímu obyvatelstvu, aby tím lidé dosáhli naprosté rovnoprávnosti. Aby toho dosáhl nařizoval židům, že je vůlí Jehovy, aby židé svůj žargon hodili do smetí, aby se strojili, jako ostatní lidé, aby tedy odložili šosaté chuláky, "šábesovky", aby si ustřihli pejzy, aby odložili zvyk vyholování temena hlavy a pokrývání jí kulatou černou čepičkou, jarmulka zvanou, aby odstranili krátké kalhoty a dlouhé bílé punčochy i neforemné ohromné střevíce . . . Dále poroučel Frank, aby židé zaměňovali svá židovská jména za čistě polská atd.

Nový Messiáš měl hnedle po ruce řady stoupenců, kteří utvořili sektu t. zv. Frankistů.

Ale jakkoliv Frank poroučel, by židé zevně odložili vše židovské a stali se "Poláky Mojžíšova vyznání," přece jen ve věcech víry zůstal židem. Přikazoval nadále mučivé modlení se, kývání celým tělem, ovíjení řemínků kolem ruky a připevňování malého kalíšku "tefilik" na čelo. — (Cizinci zdá se tento způsob modlení velice podivínským. Mručení zní, jako když moucha s bzučením tluče do okna a byli jsme toho svědkem, jak v II. tř. ruského vlaku dáma pohled na pobožnost kmotřícího žida-fanatika — odstonala. Jindy zas odstonal to žid, neboť dáma vzbudivši se náhle po ránu a spatřivši nad sebou kývajícího se muže, tak se polekala, že je to lupič, že se do něho opřela a porazivši ho na protější sedadlo vyběhla na chodbičku a vyboufila celý vagon!)

Vida pak nepřátelství křesťanů vůči židům a chtěje prospěti své věci, chopil se známé chytristiky: dal se pokřtíti, proniknul tak mezi křesťany, ale v srdci svém zůstal židem a souvěrcům svým vždycky nadržoval, ba tajně i synagogu dál navštěvoval a doma při zavřaných okennicích židovsky se modlil . . .

Byl to člověk všemi mastmi mazaný, jenž, aby si zjednal vládu nad židovstvem, obklopoval se všemožnou tajemností.

Ale křesťané hnedle ho usvědčili ze zrády a vsadili ho do Czestochovské věže; odtamtud dostal se na svobodu až za konfederace barské. Jsa v Polsku zklamán, vzal Frank nohy na ramena a prchl do Vídně a pak do Brna, kde se s rodinou svou usadil.

Císař Josef II. byl prý mu nakloněn k vůli jeho dceři Evě.

Na to nalézáme dobrodruha toho v Offenbachu nad Mohanem, kde má svůj paláce, služebnictvo a své "domácí vojsko"! Nazývá se už baron von Franken. Ale směl žid měl ještě vyšší aspirace. Ve Vídni chce nabýti titulu hraběcího, ba, on ve své orientální fantasii sní o trůnu padišahově!

Bývalý pejzatý žid-cibulář sní o trůnu! Jeho skvělý dvůr vydržován zlatem hlupáků, jež hojným proudem šinulo se z Moravy, Čech, Polska a Turecka . . .

Aby pak nepohasl nimbus vznešenosti prohlásil svou deeru Evu za prorokyni, jmenoval ji velitelem dvorního hulánského pluku a poručil, aby poddaní před ní bili čelem do země.

"Královský dvůr" drzého žida, jehož otec mléko falšoval a jenž sám cibuli z hladu jedl, navštěvovali vznešení hosté i podezřelá individua . . . Jmenujeme jen věhlasného Lukáše Wolowského, dobrodruha konfederata barského Jiří Mastise, knížete Lubomirského a j. I nástupce trůnu ruského Pavel byl prý pod jménem hrabě du Nord hostem na dvoře "židovského krále a messiáše".

Rozumí se, že krásná prorokyně Eva měla četné a vznešené ctitely z kruhů polské šlechty. Mezi jinými i knížete Lubomirského, jenž k svému štěstí se vzpamatoval a oženil se — s dvorní dámou "židovské královny" Teklou Labedzkou! Jak vidět, je od královny k dvorní dámě jen skok . . .

Dobrodruh Frank po bouřlivém životě v sluném stáří zemřel na zámku v Offenbachu, kde na katolickém hřbitově je i pochován.

A s jeho smrtí zemřelo i kouzlo — zmizel nimbus vznešenosti.

Prorokyně Eva ztrácela jednoho ctitele za druhým, až zde zůstala sama v bídě a v nouzi . . . Jako prachudá stará panna zemřela, zapomenuta jsouc všemi!

Skvělý počátek — smutný konec. Byla prorokyní, královnou, chefem pluku hulánů a zemřela co žebračka . . . Nemesis nestíhla už "messiáše" Franka, ale vymstila se za to na jeho dceři, krásné prorokyni Evě . . .

FRANK YUN
vlastní čisté a hojně zásobený
řeznický a uzenářský obchod
v čís. 2206 již. 16. ul., Omaha.
Bohatý výběr čerstvého masa, nejlepší jakosti a za ceny nejlevnější. Veškeré výrobky uzenářské těší se té nejlepší pověsti. Objednávky možno učiniti telefonem. Douglas 3422.

Lee-Glass-Andreesen Hardware Co.
prodává ve velkém
zlacené, vyráběné a lakované plechové nádiní. — Cínovaný plech, železný plech a kovové zboží. — Ostnatý drát, hřebíky, nožířské zboží, bicykly, střelné zbraně, náboje a sportovné zbožívšeho druhu.
9th and Harney Streets. Omaha, Neb.

PŘESVĚDČTE SE
o účinku, jaký bude míti malá oznámka v tomto listu uveřejněná na váš obchod. Malé vydání za oznámku přinese vám dobrý obchod.

O TOM
nemůže býti pochybnosti, že kdo oznamuje, činí veliké pokroky, a obchod jeho se stále zvedá. Máme sta důkazů, že oznamovatelé zasílali předem obnos na oznámku, chtíce ji míti po třikráte uveřejněnu; však během čtrnácti dnů prodali a oni oznámku nuceni byli odvolat. Napište svou oznámku ještě dnes, a pošlete nám ji k uveřejnění s přiloženým obnosem a budete s výsledkem jistě uspokojeni. Menších oznámek než za 25 centů nepřijímáme. Adresujte:
POKROK PUBLISHING CO.,
1417-19 So. 13th St., Omaha, Neb.

NA PRODEJ.
Dávejte pozor!
Na tomto místě budu ohlašovat farmy a jiné majetky, jež dostávám v různých státech do prodeje. Několik dobrých míst mám již na listu.
31-1f Jos. Chalupský,
261 Richmond & W. 7. St.,
St. Paul, Minn.

NA PRODEJ.

Prodám 160 akrovou farmu lacino, poblíže Gregory. Na farmě je pěkný les, živá voda a potřebné stavby — nové. Koupěchtivi se přihlaste co nejdříve u A. Hájka, Tyndall, S. D. 31-3e

NA PRODEJ dobře jdoucí sedlářský obchod v západní Nebrasce, jediný v městě, stavba skoro nová, 40x18 a 10 st. vysoká, zboží na ruce asi za $1500. Není nutné jej prodat. Jest to dobrá příležitost pro Čecha, který se vyzná v anglické řeči. K doptání u Karel Kaplan, Verdel, Nebr. 33-3C

SUCHO LOŇSKÉ nepoškodilo reservaci White Earth a okres Becker v Minnesotě, na dráze Soo a Northern Pacific; zde vzdoruje půda suchu i mokru a vše se v ní daří výborně. Mám v prodeji tisíce akrů bohaté černé půdy, rolníku i dobytkáři se hodící. Les $10, prerie $20 akr a výše; místy jsou krásná jezírka. Spodina jíl, dobrá voda, levné dříví, blízké trhy; naší zvláštností jsou farmy vzdálané lacino a za mírných podmínek. Výborná příležitost pro rentýře, toužící po samostatnosti. Píšte: Charles Růžička, Detroit, Becker Co., Minn. 31tf

Dobrá krejčovská dílna v malém městečku, s asi 1200 obyvateli, se prodá. Příčinou prodeje jest, že majitel je stále churav a rád by šel na venek, kde by se mohl více pohybovat. Obchod je dobrý, tak že majitel nemohl po celý rok stačit a byl nucen často se uchýlit do dílen na východ. Bližší zprávy podá redakce Pokroku Západu. 33-4C

NA PRODEJ dobře jdoucí a vyplácející se český smíšený obchod ve východní Nebrasce. Zásoba okolo šesti tisíc. Může však býti snížena. Musí býti prodán ihned. Prodá se levně. Adresa: Box 76, c. of Pokrok Publishing Co., Omaha, Nebr. 31tfC

FARMA 320 AKRŮ lacino na prodej ve státu Kansas, na hranicích Nebrasky v české osadě. 170 akrů vzdělána, pěkné stavby, větrník a dobrá voda. Vše $6500. Píšte na Českou Ústřední Kancelář, 638 Bee Bldg., Omaha, Nebr. — Seznam farem na prodej v různých státech zašleme na požádání zdarma. 31tfC

Na prodej. Bohaté rovné pozemky v Lincoln Co., Colorado. Pouze 15 dollarů za akr za mírných podmínek. Jen desetinu kotově, a zbytek na 10 ročních splátek se 6 procenty úroků. Dříve než kou-píte jinde, navštivte mne osobně neb dopište na: Chas. Power, číslo pokoje 218 Karbach Block, Omaha, Neb. 33-4c

PŘIJME SE.

PŘIJMU práci na farmě. Vyznám se ve veškerých strojích farmářských a jsem spolehlivý a stálý. Píšte pod značkou "Dělník" do administrace tohoto listu. 33-1P

PŘIJME PRÁCI všech strojů farmářských znalý, způsobilý a zachovalý dělník. Adresujte: "Dělník", c. of Pokrok Publ. Co., Omaha, Neb. 33-1P

PRÁCI NA FARMĚ přijal by ihned mladý muž v stáří 25 let. Píšte na Pavel Lisbický, 1242 So. 12. Str., Omaha, Nebr. 33-2P

PŘIJMU DĚLNÍKA ŘÁDNÉHO a stálého na celoroční všeobecnou práci na farmě, který se vyzná dobře v zacházení s koňmi. Může býti ženat s menší rodinou. Dobrá mzda. Adresa: Henry Jirásek, Addy, Wash. 33-2P

HLEDÁ SE.

Hledá se dobrý uzenář. Dobrý dělník nalezne stálé zaměstnání s dobrou mzdou. Hlaste se u Franka Yuna, 2204 So. 16 St., Omaha, Neb. 33-tfC

Hledá se děvče pro všeobecnou domácí práci. Musí uměti anglicky. Dobrá mzda a dobrý domov. Hlaste se v čísle 1428 So. 13. St. Telefon Douglas 5432. 32-2C

HLEDÁ SE Karel Klíma, rozený v Českých Budějovicích, vyučený pekař. Před třemi nebo čtyřmi roky byl v Chicagu a pak, jak jsem se tam dozvěděl, odejel někam na západ. Hledá jej bratr jeho Dobroslav Klíma. Kdo by o něm věděl, neb on sám, nechť laskavě píše na následující adressu: Dobroslav Klíma, c. of Thomas Jicha, Ohiowa, Nebraska. 33-3P

HLEDÁ SE! Došel nás důležitý úřední dopis pro p. Aloise Tobisku, jenž přistěhoval se do Ameriky z okresu králové—hradeckého. Jelikož se pan Tobiska nenalézá v seznamu čtenářů našich listů, žádáme naše pp. odběratele, aby p. Tobisku na oznámku tuto upozornili. Pokrok Publishing Co., Omaha, Nebraska. 25tfC

KOUPÍ SE.

KOUPÍM housle od majitele Green Bake. Adresujte: 2106 So. 42 Str., Omaha, Nebr. 33-1P

KUPUJI farmářské výrobky, jež máte na prodej. Prodám vše, co k prodeji mám. L. A. Smith, grocerista, Holyrood, Kans. 33-26P

RŮZNÉ

PRONAJME SE DŮM o třech světnicích s lotem. Elektrické světlo a městská voda. Nájemné $8.50. Hlaste se v čísle 4203 So. 9th Str. 27tfC

KOŽICHY A KOŽEŠINY mužské a ženské vyrábíme i spravujeme za ceny levné. Posloužíme každému poctivě a ručíme za svou práci. Máme největší českou kožešnickou dílnu ve Spojených státech. Navštivte nás, neb dopište na Josef Pohorský, kožešník, Cedar Rapids, Ia. 11-16

NEJLEPŠÍ DÝMKU vyrábí Crown Pipe Mfg. Co., 115 South 16th Street, Omaha, Neb. Tato dýmka jest jediná zdravotní dýmka, vyráběná patentním způsobem, nemůže štípat na jazyku a močka nemůže přijít do úst. Zašlete nám dollar, a zašleme ji vyplacenou.

PRONAJME SE krám na 16. a Vinton ul., hodící se výborně pro obchod střižním zbožím. Hlaste se u Ant. Kapek, 1734 již. 13. ul., Omaha, Neb.

Kdykoliv zavítáte do Omahy, navštivte starého známého
JOS. MARUŠÁKA,
majitele elegantního hostince na rohu 14. a William ul., Omaha.
Ochotně poslouží Vám znamenitým pivem, víny, kořalkami a doutníky. Chutný lunch vždy po ruce.

HOSTINEC A RESTAURANT
V Metrovci Sídí.
1245-1247 So. 13th St. Omaha
vlastní sprav.
Bratří Divišové
Mezitím ležák stále na čepu. Výborná vína, kořalky a limo. likéry vždy na skladě.
Pravé české kuchyně. Čisté a chutně připravená jídla každý čas. Pochutky z venkova čisté pokoje.
Ct. spolkům za mírné podmínky pronajímáme síň, jakož i místnost spolkovou. 31tfP